

Prædiken til 1. søndag i advent

Matt. 21, 1-9

Dette hellige evangelium skriver evangelisten Matthæus: Da de nærmede sig Jerusalem og kom til Betfage ved Oliebjerget, sendte Jesus to disciple af sted og sagde til dem: »Gå ind i landsbyen heroverfor, og I vil straks finde et æsel, som står bundet med sit føl. Løs dem, og kom med dem. Og hvis nogen spørger jer om noget, skal I svare: Herren har brug for dem, men vil straks sende dem tilbage.« Det skete, for at det skulle opfyldes, som er talt ved profeten, der siger: »Sig til Zions datter: Se, din konge kommer til dig, sagtmodig, ridende på et æsel og på et trækdyrs føl.« Disciple ne gik hen og gjorde, som Jesus havde pålagt dem. De kom med æslet og føllet og lagde deres kapper på dem, og han satte sig derpå. Den store folkeskare bredte deres kapper ud på vejen, andre skar grene af træerne og strøede dem på vejen. Og skarerne, som gik foran ham, og de, der fulgte efter, råbte: »Hosianna, Davids søn! Velsignet være han, som kommer, i Herrens navn! Hosianna i det højeste!« Matthæusevangeliet 21,1-9

I Faderens og Sønnens og Helligåndens navn.

Der er for langt til Himlen. Det kunne være overskriften for adventstiden. Der er for langt til himlen til, at vi selv kan drage derop eller derhen eller hvilken retning det nu er i – for langt til himlen, til at vi selv kan søge og finde Gud. Vi kan ikke bygge tårne høje nok til at nå ham – vi kan ikke konstruere rumskibe, der er kraftige nok til at nå ind i Guds mysteriums sky – og intet religiøst ritual kan hjælpe os til at fange ham ind og give os ro i sjælen.

Men i stedet hører vi i dag, på den første adventsdag, om Gud, der kommer til os: Se, står der – se, din konge kommer til dig. Der kunne næsten have stået: Bliv siddende og se – han kommer til dig. *Han* kommer til *dig*. Dét er ord til trøst og befrielse.

Adventstiden er på mange måder en bønstid. Vi har en glædelig forventning om julen, vi har en glædelig forventning om, at vi endnu engang skal høre om det lille barn, der fødes i krybben og kaldes Fredsfyrsten for hele verden. Vi glæder os til julehygge, fejring i familiens skød – hvis vi er så heldige at have en familie at omgive os med. Men i forventningen ligger også en masse stille bøn: En bøn om, at det må gå godt. En bøn om, at gamle konflikter ikke må blusse op, når nu familien er samlet. En bøn om, at alle kan være der, og at ingen må føle sig overset

eller ensomme.

Dét er adventstidens bøn: Vi beder om, at Kristus endnu engang vil komme til os – at han må komme med sit lys til en verden, hvor reglen er, at det ikke altid er let. Og vi får løftet: Se – din konge kommer til dig.

Løft jeres hoveder, I porte – løft jer, I ældgamle døre, så ærens konge kan drage ind. Sådan lød det fra alteret for lidt siden. Det er en salme fra Det gamle testamente, der foregriber kongens indtog. Og vi sang om det med Grundtvigs ord: *Gør døren høj, gør porten vid – den ærens konge kommer hid.* Det er et storslået billede af portene, de ældgamle døre, der skal løfte sig, så kongen kan drage ind. Ærens konge! Vi begynder vores adventstid med denne store forventning. Ja, vi sidder jo her i kirken og låner de gamle ord, så det bliver vores egne: *Gør døren høj, gør porten vid.* Og så kigger vi forventningsfulde hen mod døren, vi venter at se en konge – og ind kommer en fattig tømrer på et æsel.

Dét er vores konge. Det er ikke som forventet. For at komme herind til os, hvor vi sidder, er han redet ind gennem byen. Han krydsede 70-kilometerskiltet på Rønnevej – skridtede langsomt afsted på sit æsel, forbi Samlingshuset – og herind kommer han. Den sagtmodige æselkonge.

Der er en stor trøst i, at han kommer til os som en af vore egne – og som en af de ringere af os. Han er sikkert beskidt – og sulten. Hvordan skulle vi have gjort det fint nok til ham, hvis han kom i al sin væld, på en prustende stridshingst, pyntet med guld og smukke broderier?

Fortællingen om, hvordan Jesus rider ind i Jerusalem, og folket tager imod ham med hosianna-råb og palmegrene, er ikke kun

adventstidens indledende fortælling – det er hver søndags fortælling. Det begynder altid med, at *Jesus* kommer til os – at han på en eller anden måde finder os i vores liv og prikker os på skulderen. Han vender os om. Og når vi sådan ser ham komme – når vi hører hans ord, klart formulerede eller som en stille sansning – så må vi finde vores 2020-udgave af at brede kapperne ud på vejen og vifte med palmegrene. I gudstjenesten synger vi sammen og beder til Gud sammen – og så bruger vi netop de ord, som menneskene dengang i Jerusalem brugte, når vi fejrer nadver sammen: *Hosianna – velsignet være han, som kommer i Herrens navn.* Hosianna – det betyder ”Herre, frels dog”. Hjælp os. Det lyder som et smerteråb, men det er en glædens bøn – det er den bøn, vi bryder ud i, når vi ser, at ham, som kan frelse os, kommer til os. Den store ambulance er standset ved vores dør, og vi er ikke længere overladt til vores egne paniske førstehjælpsevner. Se, din konge kommer til dig – hjælpen er kommet.

Men det kan være svært at se: Hvor er æslet? Hvor er Kristus? Hvad er det for nogle mærkelige ord? Da Jesus red ind i Jerusalem, kom han på et uventet ringe transportmiddel. Men han kom ganske håndgribeligt og velkendt – dagligdags: En tømrer på et æsel. Sådan kommer han også nu til os i det ringe – i det dagligdags. For vi møder Kristus i bøn og sang – og så møder vi ham i vand og brød og vin. Når børn bliver døbt her, tapper vi postevand fra kommunen og hælder det op i en termokande, før det ryger op i fadet. Og vinen, vi får i nadveren, er ikke fra noget *chateau* og har ingen årgang – det er bare endnu en sødlig, gæret druemost. Og papbrødet, som kan være genstand for så mange vitser... Det er på sin vis ganske ringe – men i dåben og i nadveren kommer Kristus til os,

helt til at tage og føle på. Vi hører Ordet, og vi mærker eller smager noget velkendt – og dér er han. Han kommer til os med sin fred og sit lys – med tilgivelsens ord og med håbets fornyelse.

Det er advent nu. Det er en tid, som vi gerne vil have til at buldre og brage i fest og glæde som et oprør mod den mørke tåge, der ligger over os. Og det har sin ret. Men i stedet kan vi lade tiden være fin og stille – en rolig, fortrøstningsfuld forventning om, at han, der siger, at han kommer til os, virkeligt også kommer. Vi tror, vi venter en mægtig konge, men vi skal få at se, at det, der kommer, er ganske småt og spædt – ja, nærmest ringe. Det kan godt være, der er for langt til himlen for os at gå. Men for Guds sagtmodige tjener – ham, vi kalder Kristus, Guds søn – er vejen aldrig for lang. Han kommer til os – han rider ind i Nylars i dag, og mod ham råber vi:
Lov og tak og evig ære være dig vor Gud, Fader, Søn og Helligånd, du som var, er og bliver én sand treenig Gud, højlovet fra første begyndelse, nu og i al evighed, Amen.

Laura Cæcilie Jessen
Nylars Kirke

Salmer:
87. 888 (Kirkesangbogen), 84, 78, 74

Redaktion

Sognepræst
Adam Garff
Gentofte Kirke
adg@km.dk

Sognepræst
Andreas Riis Damgaard
Præstevang Kirke
Hillerød
ard@km.dk

Søndagslæsning
udkommer hver uge på
www.grundtvig.dk
– hvor man også
kan tilmelde sig
elektronisk nyhedsbrev
om Søndagslæsning

Grundtvigsk Forum
Farvergade 27
1463 København K
Telefon 4193 9000
vartov@vartov.dk